

EN DAN STA JE ER....

-door Femke Lagaaij-

Het is the day after. Misschien niet het beste moment om te reflecteren, maar wel het moment waarop de emoties van gisteren en het verloop der dingen zich nog goed laten vangen. Gisteren was de Nimrod. Ja, het was een prachtige dag, geweldig georganiseerd door Stichting Nimrod 2020 onder aanvoering van Aaldert de Weerd. En ja, ik realiseerde me terdege wat een voorrecht het is om als deelnemer op de Nimrod te mogen staan. Die magische wedstrijd... Zo lang naar toe gewerkt. Zo intens mee bezig geweest om er te komen. Het was gelukt. En hoe: we stonden vanaf september bovenaan in het klassement, Charlie (Handsome Hauke the Second off April) en ik. Alle ogen op Kwatta. En ja, er was dus druk om te presteren, al probeerde ik mezelf voor te houden dat dat niet zo was.

Vandaag voel ik de kater. En die kater heb ik uitsluitend aan mezelf te danken. Want Charlie was fantastisch. Hij had de pech deze 8ste november een slechte

voorzager aan zijn zijde te hebben, daar in Drenthe. Eentje die hem vakkundig van een hoge notering wist af te houden. Wat ging er goed, wat ging er fout? Zouden andere mensen iets hebben aan een analyse van binnenuit? Wie weet. En anders slaat u dit artikel rustig over. Wat er gebeurde, kan iedere voorzager overkomen. Wellicht juist als je denkt dat je omgeving hoge verwachtingen van je heeft.

Ik ga er van uit dat de proeven elders in De Jachthond uitgebreid beschreven zullen worden, daarom beperk ik me tot hoe ik het heb aangepakt.

Wij begonnen op proef B, het Gieter-veld

Het publiek kon deze proef perfect volgen vanaf de hoger gelegen weg naast de akker waarop een en ander zich afspeelde. In die akker was een flinke kuil, van waaruit geen zicht was op het achterliggende veld. En precies daar, zo had de organisatie besloten, bevond zich het werkgebied van de deelnemers. Ik gaf Charlie een lange lijn in de richting van het begin van de sleep, iets links van waar hij volgens de beschrijving moest beginnen. Zo loopt hij er vanzelf op, redeneerde ik, en voorkomen we gedoe bij de houtwal waar immers al zo veel was gebeurd... schot, konijnensleepje, nog een schot, loopsporen van de helpers. Charlie nam de lijn mooi aan, viel op de wind iets meer af dan me lief was, kreeg van mij het commando zoek sleep en verdween toen -dacht ik- bovenop het veld achter de houtwal. Dat was niet de bedoeling, dus floot ik hem terug. Maar hij kwam niet in beeld. Na enige tijd wachten

floot ik hem opnieuw, in de veronderstelling dat hij de bieten was ingedoken en ik wilde voorkomen dat hij daar de fazant -vooral nog wrong bird- zou vinden. Toen hij opnieuw niet verscheen hoopte ik er eindelijk het beste van. Waarop hij even later hoog op het veld langs kwam stuiven, vól op de sleep.

Wat had ik moeten doen?

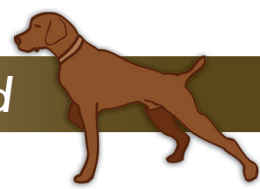
Regel 1 volgen: "trust your dog!" Want Charlie had natuurlijk de sleep allang opgepakt, slepen zijn zijn specialiteit en daar had ik op mogen, nee op móeten vertrouwen. Ik heb hem er doodleuk twee keer van af gefloten, tot afgrijzen van het publiek dat de hond wél kon zien. De rest van de proef verliep prima, eerste drie stuks binnen! Desalniettemin knaagde het dat ik dit niet goed had aangepakt. Ik had mijn hond onvoldoende recht gedaan en mezelf daarmee een mentale tik verkocht.

Proef C, het heideveld

Charlie nam de lange lijn naar achteren vol vuur aan. Bij het schot op links, hield hij in om te kijken waarna ik hem ter bevestiging weer doorzette op de lijn. Niet veel later kwam hij terug met een eend. Door de walkie-talkie kregen we de melding dat men niet wist welke eend hij binnenbracht, de eend van de sleep, of die uit het water. Ik nam het zekere voor het onzekere en stuurde Charlie opnieuw naar het punt waar de sleep zou moeten beginnen, gaf hem daar commando sleep en even later kwam hij helemaal van rechts, zelf nu kletsnat, aan met eend nummer twee. Mijn conclusie achteraf...: dus toch de goede volgorde.

Klaar voor proef B
(Foto: Jeroen van Vliet)

Wat had ik moeten doen?

Ik had moeten doorvragen. Want waarom wist de keurmeester niet zeker welke eend geraapt was? Kon hij dat bij de helpers of z'n collega keurmeesters verifiëren? Dan had ik daarnaar kunnen handelen. Nu gaf ik een halfslachtig commando. Wat Charlie er overigens niet van weerhield de proef prachtig uit te voeren. Ook de kraai bracht hij superstrak binnen. Fijn, dat zijn er zes.

Proef A, de waterproef

We kregen van de keurmeester de aanwijzing dat bij het strandje rechts aan de overkant van het water een sleep begon. Dat strandje lag voor het publiek verscholen achter de over het water hangende begroeiing. Ik gaf Charlie het commando over met de bedoeling hem op het laatst naar rechts, naar dat strandje te sturen. Charlie zwom het water kaarsrecht en gedecideerd over. En kreeg waarschijnlijk al verwaaiing, want mijn dirigeren naar rechts wilde hij nauwelijks aannemen. Maar ik had nu eenmaal iets in mijn hoofd en liet me daar niet van afbrengen. Dus volhardde ik in mijn wens hem naar dat strandje te krijgen. En dat werd niet het fraaie hondenwerk waarvoor het publiek gekomen was. Lees dit als een understatement.

Wat had ik moeten doen? Hem laten gáán. Hij was een hond met een missie: namelijk om naar de overkant te zwemen -zoals ik hem immers had opgedragen- en het wild binnen te brengen. Zeker toen hij lucht kreeg en eerder die dag ervaren had dat hij aan mij niet zo veel had. Hij zou de sleep direct gevonden hebben (misschien met een paar punten aftrek als hij een stukje van de sleep zou hebben overgeslagen) en het zou een super smooth uitvoering van de proef hebben opgeleverd, vooral omdat hij de andere twee apporten binnen no time strak binnen bleek te brengen. Het leed was echter al geschied. Ons dramatisch lage puntenaantal op deze proef deed ons de das om. Nee, dat zeg ik verkeerd: mijn dramatische manier van voorjagen op deze proef deed ons de das om. Maar... de AA was binnen!

Conclusie 1

Voorjagen heeft alles te maken met je mentale gesteldheid. Iemand die heel ontspannen en beheerst de wedstrijd ingaat, brengt dat over op de hond, deze krijgt daardoor vertrouwen en werkt vervolgens vrij en onbevangen. En dat sterkt de voorjager weer in zijn aanpak. De honden die zich voor de Nimrod weten te kwalificeren, hebben

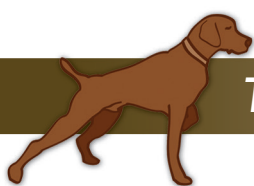
over het algemeen zó veel trainingsarbeid in de benen, zó veel ervaring met verschillende situaties, dat ze het wel voor je gaan oplossen. Vertrouw daar dan op, laat je neiging controle uit te oefenen los. Maak voor elke proef een plan maar wees flexibel genoeg om dat bij te stellen als blijkt dat het plan niet werkt. Je kunt altijd de pech hebben dat de hond nét boven de wind langs het wild loopt, of iets dergelijks. En dat dat je de wedstrijd kost. Dat overkomt ons allemaal, zoals helaas ook een paar van de deelnemers in Gieten. Je leert incasseren, in onze jachthondensport.

Conclusie 2

Zoals voor veel in het leven, geldt ook hier dat de weg er naar toe misschien wel mooier is dan het bereiken van het doel zelf.

Het laatste apport komt binnen (Foto: Ron Baltus)

Terugkijken op de Nimrod

AA! Nog een beetje onwerkelijk
(Foto: Ron Baltus)

Super gewerkt Charlie!
(Foto: Jeroen van Vliet)

Ik ben me daar de afgelopen jaren steeds meer bewust van geworden. Hoe heerlijk is het niet om te trainen voor de praktijkjacht en voor de verschillende soorten wedstrijden waar wij met onze honden aan deel kunnen nemen? Steeds een stapje lastiger, hoger, breder, steeds wat meer uitdaging. En daar ergens, héél ver aan de horizon, lonkt dan de Nimrod, of een OWT finale, of een veldwedstrijdkampioenschap. Vergeet alsjeblieft niet ondertussen intens te genieten van al het fijns dat je samen met je hond en je trainingsmaten zult beleven. En sta je dan ooit misschien ook op de Nimrod, doe het dan slimmer dan ik.

Conclusie 3

De Nimrod was absoluut geweldig! Die sfeer, al die mensen langs de kant, ál die support -zowel voor, tijdens als na de

wedstrijd- ik voelde me er door gedragen. Ik ben iedereen die me gesteund heeft en iedereen die zo lang en zo hard aan deze Nimrod gewerkt heeft intens dankbaar! En ik ben super blij met ons AA diploma dat de be-

kroning vormt van een schitterende carrière van Charlie. Die overigens nog lang niet ten einde is, we hebben nog wilde plannen. Wait and see!

Tot slot nog een losse overpeinzing:

Wat is de ratio achter de regel dat een hond slechts één keer in zijn leven op de Nimrod mag staan? Als je écht de beste jachthonden van het land wil laten zien aan het publiek, zou je die regel naar mijn mening los moeten laten zodat je je elk jaar weer kunt kwalificeren. Net zoals voor de IGL in de UK. En dan zijn er misschien combinaties die zich meerdere jaren achter elkaar weten te plaatsen. Blijkbaar zijn zij op dat moment gewoonweg de besten. Je kunt pas dan met recht spreken van de Nederlandse kampioenschappen voor jachthonden, zoals de Nimrod nu stevast wordt aangekondigd. Zo in de top meelopen doe je relatief kort, het duurt immers jaren voor je de hond op dit niveau hebt gekregen en deze vorm van topsport eist zijn tol, dat hou je maar een paar jaar vol. Zo'n wedstrijd blijft een momentopname. Hoe mooi zou het zijn om je hond meerdere keren te kunnen uitbrengen? Ter "leering ende vermaeck" van het publiek én voorjager.